

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobkyně: **MONZAS, spol. s r. o.**, IČO 44222734,
sídlem Blahoslavova 937/62, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupená daňově poradenskou kanceláří ARIADNA, s. r. o.,
sídlem Nademlejská 683/5, 198 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2021, č. j. 29224/21/5300-22444-704601,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2021, č. j. 29224/21/5300-22444-704601, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 2. 2020, č. j. 250154/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni doměřil daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2016 ve výši 420 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 84 000 Kč, č. j. 250273/20/2501-50523-507966, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kterým správce daně žalobkyni DPH za zdaňovací období únor 2016 ve výši 420 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 84 000 Kč, č. j. 250288/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období březen 2016 ve výši 420 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 84 000 Kč, č. j. 250299/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období duben 2016 ve výši 420 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 84 000 Kč, č. j. 250304/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období květen 2016 ve výši 420 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 84 000 Kč, č. j. 250312/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období červen 2016 ve výši 420 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 84 000 Kč, č. j. 250324/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období červenec 2016 ve výši 273 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 54 600 Kč, č. j. 250332/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období srpen 2016 ve výši 273 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 54 600 Kč, č. j. 250373/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období září 2016 ve výši 273 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 54 600 Kč, č. j. 250381/20/2501-50523-507966, kterým správce daně žalobkyni DPH za zdaňovací období říjen 2016 ve výši 420 000 Kč a uložil žalobkyni penále z doměřené daně ve výši 84 000 Kč.

2. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby jí soud přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobkyně za podstatu sporu označila otázku, zda unesla své důkazní břemeno a zda prokázala oprávněnost uplatněného nároku na odpočet DPH od deklarovaného dodavatele – společnosti Competitive Edge Advisors s. r. o. (dále jen „společnost CEA“). Žalobkyně zdůraznila, že správce daně ani žalovaný nezpochybnili faktické provedení reklamních služeb, ale to v jakém rozsahu byly reklamní služby poskytnuty společností CEA.
4. O tom, že deklarované reklamní služby žalobkyni poskytla právě společnost CEA svědčí podle žalobkyně ucelený řetězec důkazních prostředků, které je třeba hodnotit ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), tj. jednotlivě, ale i ve vzájemné souvislosti. Žalobkyně měla za to, že pokud existují doklady o provedení reklamy pro žalobkyni konkrétním subjektem, odlišným od společnosti CEA, žalobkyně má uzavřenou smlouvu o dodávce reklamy pouze se společností CEA a pouze této společnosti zasílá úhrady na bankovní účet na základě touto společností vydaných faktur, lze dojít k logickému závěru, že dodavatelem reklamy pro žalobce je společnost CEA, která předmětnou reklamu zajistila prostřednictvím svých subdodavatelů, a současně není vyloučeno, že i některý z těchto subdodavatelů má své subdodavatele. Následně žalobkyně zrekapitulovala zjištění učiněná správcem daně z odpovědí na jím zaslané výzvy k poskytnutí informací v průběhu řízení před správcem daně, tak jak je shrnul žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (pod body 30 až 45 napadeného rozhodnutí – pozn. soudu).
5. Žalobkyně v této souvislosti konstatovala, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně byla subjektem, který byl prezentován v kontrolovaném zdaňovacím období v reklamách zajišťovaných různými obchodními společnostmi.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V mnoha případech objednávala reklamy společnost CEA u vlastníků reklamních práv, v jiných případech zajišťovala reklamu přes subdodavatele. Daňové orgány neuvedly žádnou logickou úvahu, z jakého důvodu by jakýkoli subjekt zajišťoval reklamní služby pro žalobkyni zdarma, kdyby žalobkyně nestála na začátku řetězce, pomocí kterého byly v některých případech zajišťovány reklamní práce hrazené společností CEA.

6. Pokud jde o rozsah zajišťovaných reklamních prací, tento potvrdil ve své výpovědi svědek Mgr. Bronislav Mikyska, jednatel společnosti CEA. Mgr. Bronislav Mikyska současně dosvědčil existenci příloh 1 a 2 k rámcovým smlouvám. Žalobkyně v této souvislosti podotkla, že i kdyby předmětné přílohy rámcových smluv nebyly vyhotoveny, rozsah reklamních prací bylo možné stanovit pomocí důkazních prostředků, které předložila žalobkyně a nahradit tak chybějící náležitosti daňových dokladů. V této souvislosti žalobkyně především poukázala na fotodokumentaci, seznam provedených akcí a zejména důkazní prostředky získané z webové stránky www.sportmonitoring.cz a z archivu ČT.
7. Žalobkyně měla dále za to, že za situace, kdy byla daňovými orgány zpochybněna cena reklamních akcí, byly tyto povinny provést žalobkyní navržený důkaz znaleckým posudkem. Tvrzení žalovaného, že by znalec vzhledem k absenci stěžejních důkazních prostředků o rozsahu služeb fakticky poskytnutých nebyl schopen finančně vyjádřit skutečnou hodnotu reklamního plnění, žalobkyně považovala za účelové. Daňové orgány totiž v rozporu s § 8 daňového řádu vůbec nehodnotily např. přehledy vystavené ČT, kde jsou uvedeny konkrétní dny a vysílací časy reklamy pro žalobkyni, na jejichž základě bylo možné snadno stanovit rozsah provedených reklamních prací. Totéž se týká i údajů z webové stránky www.sportmonitoring.cz.
8. Závěrem žalobkyně uvedla, že má za to, že prokázala v jakém rozsahu byly reklamní služby poskytnuty, a že byly poskytnuty společností CEA. Nárok na odpočet DPH jí tak byl odepřen v rozporu s § 72 zákona 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), a proto je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém písemném vyjádření nesouhlasil s námitkami uplatněnými žalobkyní v podané žalobě. Žalovaný předně konstatoval, že důvodem pro odepření nároku žalobkyně na odpočet DPH z přijatých plnění od dodavatele CEA za předmětná období bylo neprokázání splnění podmínky zakotvené v § 72 a § 73 ZDPH, kdy žalobkyně, i přes dodání důkazních prostředků v odvolacím řízení, ke kterým se odvolací orgán před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřil v seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 15. 6. 2021, neodstranila pochybnosti ohledně rozsahu a způsobu plnění od tohoto deklarovaného dodavatele. Dále žalovaný podotkl, že správce daně přenesl výzvou k prokázání skutečností ze dne 28. 3. 2019 dle § 92 odst. 4 daňového řádu na žalobkyni důkazní břemeno stran prokázání oprávněnosti jejího nároku na odpočet daně uplatněného na základě deklarovaných přijatých plnění od jejího dodavatele CEA. V důsledku kvalifikovaného vyjádření pochybností správce daně o uskutečnění plnění v souladu s daňovými doklady tyto ztratily svoji důkazní sílu.
10. Podle žalovaného žalobkyně své důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu neunesla, když pochybnosti správce daně ohledně rozsahu přijatých zdanitelných plnění, neodstranila. V této souvislosti žalovaný odkázal na body 30 až 34 a 47 až 49 napadeného rozhodnutí a konstatoval, že podle předložené Rámcové smlouvy o reklamní a marketingové spolupráci ze dne 8. 1. 2016 a ze dne 28. 6. 2016 (dále jen „Rámcová smlouva“ nebo „Rámcové smlouvy“) se společnost CEA zavázala provádět pro žalobkyni Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

reklamní a marketingovou činnost s cílem šíření dobré pověsti žalobkyně a povědomí o její společnosti a tím posílení jejího postavení na obchodním trhu formou umístění loga žalobkyně v dosahu záběru televizních kamer při kulturních nebo sportovních akcích vysílaných na televizních programech a na internetových portálech. V čl. III bodu 1 Rámcových smluv je sjednáno, že nedílnou součástí smluv jsou příloha č. 1 a příloha č. 2, ve kterých je uveden seznam dohodnutých akcí, na kterých budou reklama a marketing pro dané období pro žalobkyni zajišťovány. V čl. III bodu 3 Rámcových smluv je pak uvedeno, že dodavatel, tj. společnost CEA před započítáním reklamní a marketingové činnosti podrobně seznámí klienta s grafickým vyobrazením nebo zvukovým zpracováním, formou, způsobem, rozsahem, umístěním loga či spotu, a tuto provede až po předchozím písemném odsouhlasení ze strany klienta. Žalovaný zdůraznil, že přílohy Rámcových smluv ani písemná odsouhlasení nebyly v průběhu celého řízení žalobkyní předloženy, přičemž tyto listiny měly obsahovat právě informace týkající se způsobu a rozsahu zajišťovaného plnění na dané období, dobu trvání zajišťovaného plnění, početní rozsah a rozměry plošných reklam a další specifikace daného plnění.

11. Žalovaný dále podotkl, že všechny daňové doklady vystavené společností CEA obsahují pouze obecně vymezený předmět plnění. Skutečnost, že žalobkyně předložila fotodokumentaci a poskytla správci daně prostřednictvím přístupového jména a hesla přístup na klientský portál www.sportmonitoring.cz, prokazuje podle žalovaného pouze provedení určitých reklamních služeb pro žalobkyni, není s to však prokázat deklarovaný rozsah, způsob ani deklarovaného dodavatele. Rozsah poskytnutých reklamních služeb z žalobkyní předložených důkazních prostředků nelze určit, nelze tedy konstatovat, že žalobkyně prokázala, že přijaté zdanitelné plnění bylo uskutečněno v deklarovaném rozsahu, deklarovaným způsobem a deklarovaným dodavatelem. Žalovaný zdůraznil, že ve shodě se správcem daně nezpochybňuje faktické provedení reklamních služeb, ale pouze to, v jakém rozsahu byly reklamní služby společností CEA poskytnuty.
12. K námitkám žalobkyně, že o tom, že deklarované služby dodávala žalobkyni právě společnost CEA svědčí ucelený řetězec důkazních prostředků a k námitkám ohledně hodnocení důkazních prostředků daňovými orgány, žalovaný poukázal na obecnost těchto námitek a uvedl, že obdobou námitkou se zabýval i v žalobou napadeném rozhodnutí, a to bodech 11 a 86. Žalovaný byl přesvědčen, že skutečnost, že daňové orgány nepřisvědčily v otázce unesení důkazního břemene žalobkyni, není v žádném případě porušením § 8 odst. 1 daňového řádu ani pravidel formální logiky. V dané věci je naopak dle žalovaného podstatné, že v průběhu daňového řízení daňové orgány při hodnocení splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně vyhodnotily veškeré žalobkyní předložené důkazy a dále také důkazní prostředky získané na základě reakcí na výzvy správce daně či formou svědeckých výpovědí.
13. K požadavku žalobkyně na vyhotovení znaleckého posudku žalovaný především odkázal na bod 85 napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Primárně se soud zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
18. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shrnul dosavadní průběh daňového řízení, následně formuloval právní rámec, ze kterého v daném případě vycházel, včetně výkladu vybraných ustanovení relevantních právních předpisů a odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to jak ve vztahu k daňovému řízení tak i ve vztahu k úpravě daně z přidané hodnoty. Žalovaný nejprve uvedl, že žalobkyně v rámci daňové kontroly předložila 10 daňových dokladů vystavených společností CEA za poskytnutí reklamní a marketingové činnosti pro žalobkyni. Žalovaný následně vymezil skutečnosti, na základě kterých získal pochybnosti, zda se žalobkyní přijatá zdanitelná plnění uskutečnila tak, jak je deklarováno na předložených daňových dokladech. Žalovaný zdůraznil, že nárok na odpočet na DPH nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Dále žalovaný shrnul provedené dokazování a vyhodnotil provedené důkazní prostředky. Následně uvedl, z jakých důvodů žalobkyní předložené daňové doklady vystavené společností CEA samy o sobě nejsou způsobilé prokázat, v jakém rozsahu byla zdanitelná plnění uvedena na žalobkyní předložených daňových dokladech společností CEA žalobkyni poskytnuta. Dále žalovaný podrobně rozvedl důvody, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kteřé má za to, že rozsah reklamních služeb poskytnutých společností CEA nelze v daném případě dovodit ani z důkazních prostředků předložených žalobkyní ani z odpovědí jednotlivých subjektů, u nichž byla reklama žalobkyně vysílána, resp. proběhla, ani z žalobkyní v rámci odvolacího řízení předložených písemností získaných v rámci jiného daňového řízení u jiných daňových subjektů, a svědecké výpovědi jednatele společnosti CEA. Následně žalovaný provedl shrnutí, ze kterého bylo patrné, proč nepovažoval za důvodnou právní a skutkovou argumentaci žalobkyně. V závěru rozhodnutí žalovaný vypořádal odvolací námitky, které extrahoval z podání žalobkyně v rámci odvolacího řízení.

19. Z výše shrnutého obsahu žalobou napadeného rozhodnutí dle soudu vyplývá, že z jeho odůvodnění je patrný dosavadní průběh a výsledky daňového řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí do patřičného skutkového a právního kontextu. Je z něho dle soudu zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Z žalobou napadeného rozhodnutí dle soudu je i patrné, proč žalovaný nepovažoval za důvodnou skutkovou a právní argumentaci žalobce a proč odvolací důvody považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. V daném případě žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí předložil ucelený právní názor, a srozumitelně osvětlil, z jakých důvodů má za to, že žalobkyně v průběhu daňové kontroly neprokázala, v jakém rozsahu byly žalobkyní reklamní služby společností CEA poskytnuty, tj. neunesla důkazní břemeno, které jí v tomto směru tížilo, v důsledku čehož jí nevznikl nárok na odpočet DPH.
20. Pokud žalobkyně namítá, že správce daně ani žalovaný neuvedli ve svých rozhodnutích logickou úvahu o tom, z jakého důvodu by kterýkoliv subjekt pro žalobkyni vykonával reklamní práce zdarma, pokud by žalobkyně nestála na počátku obchodního řetězce, pomocí kterého byly reklamní služby zajišťovány, soud uvádí, že ze zprávy o daňové kontrole, stejně tak z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by daňové orgány měly jakékoliv pochybnosti o tom, zda žalobkyně uhradila jí společnosti CEA dle předložených daňových dokladů fakturované částky. Tuto skutečnost nezpochybňovaly. Žalovaný současně v napadeném rozhodnutí podotkl, že daňové orgány vycházely z komplexu svých zjištění bez fixace pouze na podmínku dodavatele uvedeného na daňovém dokladu. Ze zprávy o daňové kontrole a i z žalobou napadeného rozhodnutí je zjevné, že daňové orgány připustily, že společnost CEA pro žalobkyni určitou reklamní činnost provedla, avšak z žádných důkazních prostředků nebylo podle daňových orgánů zřejmé, jaké konkrétní služby tato společnost žalobkyni poskytla. Daňové orgány tedy srozumitelně ozřejmily, že žalobkyni byl odepřen nárok na odpočet DPH nikoliv výhradně z důvodu, že neprokázala, kdo jí dodal zdanitelná plnění či že neuhradila na předložených daňových dokladech fakturovanou částku, ale proto, že neodstranila pochybnosti o rozsahu a způsobu plnění poskytnutého ze strany společnosti CEA.
21. S ohledem na uvedené má soud za to, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a námitku nepřezkoumatelnosti vyhodnotil jako nedůvodnou. Otázkou věcné správnosti závěrů daňových orgánů se soud bude zabývat níže.
22. Stěžejní a spornou otázkou mezi účastníky řízení v projednávané věci je, zda žalobkyně prokázala oprávněnost jí uplatněného nároku na odpočet DPH. Žalobkyně byla přesvědčena, že v daňovém řízení prokázala, že jí reklamní služby poskytla právě společnost CEA, a to v rozsahu deklarovaném na žalobkyní v rámci daňové kontroly předložených daňových dokladech, a tudíž že jí svědčí právo na odpočet DPH ve smyslu § 72 ZDPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Před hodnocením jednotlivých žalobních námitek považuje soud za nutné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení. Důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu), resp. v průběhu daňové kontroly předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu]. Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
24. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určující je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.
25. Soud dále připomíná, že daňové řízení je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125). Prokazování nároku na odpočet daně je primárně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro stanovení DPH či uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107, ve kterém uvedl: „*Prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*“

plnění.“ Daň či nárok na odpočet DPH totiž nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění jakožto předmětu daně (srov. § 2 zákona o DPH). Zákonný nárok na daň či její odpočet je podmíněn formálním vykázaním zdanitelného plnění se všemi náležitostmi, ale nikdy nemůže být přiznán v případě nevyvrácení pochybností o faktickém uskutečnění plnění. Zákon tedy nestojí na formálním vykázaní zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Shodný názor vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 9 Afs 204/2007-72.

26. Výše uvedené závěry mají svůj odraz rovněž v judikatuře Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, vyslovil, že „... *důkaz daňovým dokladem ... je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění.*“ Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.
27. Z obsahu správního spisu vyplývají tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti.
28. Dne 19. 4. 2017 zahájil správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden 2016 až říjen 2016 v rozsahu nároku na odpočet z přijatých zdanitelných plnění vykázaných v oddílu C daňových přiznání od dodavatele - společnosti CEA. Po zahájení daňové kontroly žalobkyně předložila správci daně evidenci pro účely daně z přidané hodnoty za kontrolovaná zdaňovací období a faktury – daňové doklady č. 160006, 160012, 160016, 160024, 160029, 160035, 160040, 160046, 160052 a 160059 (dále též jen „daňové doklady“) vystavené společností CEA v měsících leden až říjen roku 2016. Žalobkyně je na všech daňových dokladech uvedena jako odběratel a předmět plnění je na daňových dokladech vystavených za měsíce leden až červen 2016 specifikován takto: „*Fakturujeme Vám na základě Rámcové smlouvy o reklamní a marketingové spolupráci ze dne 8. 1. 2016, čl. IV., dohodnutou odměnu ve výši:*“, která za každý jednotlivý měsíc leden až červen 2016 činila 2 420 000 Kč. Na daňových dokladech vystavených společností CEA v měsíci červenec až říjen 2016 je předmět plnění popsán slovy: „*Fakturujeme Vám na základě Rámcové smlouvy o reklamní a marketingové spolupráci ze dne 28. 6. 2016, čl. IV., dohodnutou odměnu ve výši:*“ na daňových dokladech vystavených v červenci až září je uvedena fakturovaná částka 1 573 000 Kč a na daňovém dokladu vystaveném v říjnu 2016 je uvedena fakturovaná částka 2 420 000 Kč. Současně se shora uvedenými daňovými doklady žalobkyně správci daně předložila kopie výpisů z bankovního účtu žalobkyně, z nichž je patrné, že žalobkyně každou jednotlivou fakturu uhradila.
29. Dále žalobkyně předložila správci daně nedatovanou Rámcovou smlouvu uzavřenou se společností CEA na dobu určitou od 1. 1. 2016 do 30. 6. 2016. V Rámcové smlouvě se společnost CEA zavázala za podmínek v této smlouvě sjednaných provádět pro žalobkyni reklamní a marketingovou činnost s cílem šíření dobré pověsti žalobkyně a povědomí o její společnosti a posílit tímto postavení žalobkyně na obchodním trhu. V čl. III. Rámcové smlouvy - rozsah a podmínky spolupráce - je v bodě 1 tohoto článku uvedeno, že společnost CEA se zavazuje zajistit reklamní a marketingové plnění pro žalobkyni na dohodnutých akcích, které budou uvedeny v příloze č. 1 této smlouvy, která bude Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vystavena a žalobkyni předložena k 31. 1. 2016 a případné další přílohy průběžně tak, jak budou jednotlivé akce průběžně zajišťovány. Přílohy měly být nedílnou součástí Rámcové smlouvy a měly obsahovat informace ohledně způsobu a rozsahu zajišťovaného plnění na dané období, dobu trvání zajišťovaného plnění, početní rozsah a rozměry plošných reklam, typy a rozsahy zajištěných tzv. partnerství v případě rozhlasových a televizních přenosů, počty vysílaných spotů, identifikaci mediálních partnerů a programových bloků. V čl. III bodě 3 je uvedeno, že společnost CEA před zahájením té které reklamní a marketingové činnosti dle čl. III bodu 1 této smlouvy podrobně seznámí žalobkyni s grafickým vyobrazením nebo zvukovým zpracováním, formou, způsobem, rozsahem, umístěním loga či spotu a tuto provede až po předchozím písemném odsouhlasení ze strany žalobkyně. V čl. III bodě 11 Rámcové smlouvy je poté uvedeno, že dokumentace plnění bude přístupná žalobkyni na www.sportmonitoring.cz. Společnost CEA se v tomto bodě Rámcové smlouvy zavázala, že nejpozději do 20. dne následujícího měsíce bude takto zpřístupněná dokumentace o provedené reklamě v kompletním rozsahu za ukončený měsíc a bude tedy obsahovat formu a rozsah realizované reklamní a marketingové činnosti, fotodokumentaci, audiovizuální záznam, popř. video. Smluvní odměna za reklamní a marketingovou činnost byla sjednána v celkové výši 12 000 000 Kč s příslušnou sazbou DPH, která měla být žalobkyní uhrazena na základě faktur vystavených v období leden až červen 2016.

30. Rámcová smlouva uzavřená mezi žalobkyní a společností CEA dne 28. 6. 2016 obsahuje shodná ustanovení jako nedatovaná Rámcová smlouva. Smluvní odměna za reklamní a marketingovou činnost byla ovšem stanovena ve výši 21 900 000 Kč s tím, že tato bude fakturována žalobkyni ve 12 po sobě jdoucích fakturách v měsících červenec 2016 až červen 2017.
31. Žalobkyně dále předala správci daně přístupová data k portálu www.sportmonitoring.cz a fotografie z futsalových zápasů Benago – Chrudim konaných ve dnech 27. 5. 2016 a 19. 10. 2016, na nichž je zachycena reklama žalobkyně.
32. Následně dne 7. 6. 2017 správce daně dožádal místně příslušného správce daně společnosti CEA za účelem zjištění, zda společnost CEA vystavila v bodě 28 tohoto rozsudku popsané daňové doklady, zda zajišťovala reklamní služby sama, zda existuje přehled provedených jednotlivých reklamních a marketingových služeb, včetně všech dokladů prokazujících uskutečnění plnění, a příloh k Rámcovým smlouvám. Místně příslušný správce daně, tj. Finanční úřad pro hlavní město Prahu, v odpovědi na dožádání správce daně poskytl vyjádření společnosti CEA ze dne 21. 8. 2017, v němž zmíněná společnost, resp. její zmocněnec uvedl, že v období leden až říjen poskytovala tato společnost žalobkyni zdanitelná plnění a vystavila doklady na odměnu na základě Rámcových smluv uzavřených s žalobkyní. Zmocněnec společnosti CEA konstatoval, že tato eviduje doklady v evidenci pro účely DPH za příslušná zdaňovací období. K otázkám jakým způsobem bylo zdanitelné plnění objednáno, jakým způsobem došlo k poskytnutí zdanitelných plnění a co bylo předmětem plnění na vystavených dokladech odkázal na obsah Rámcových smluv a konstatoval, že je v nich obecná specifikace předmětu plnění. K výzvě k předložení podkladů týkajících se způsobu a předmětu plnění zmocněnec společnosti CEA uvedl, že je nemá k dispozici, jejich získání je v řešení s tím, že část podkladů má v současné době v originále k dispozici policejní orgán.
33. V rámci vyhledávací činnosti správce daně při ověřování dat poskytnutých žalobkyní, resp. ověřování jakým způsobem byla organizovaná reklama pro žalobkyni, zjistil, že reklamu při utkáních extraligy házené, která přenáší televize, stejně tak jako při utkáních Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

reprezentace, zajišťuje společnost CS HANDBALL, spol. s r. o., která má odkoupena práva od Českého svazu házené. V případě, že se utkání nepřenáší v televizi zajišťuje reklamu pouze daný klub. Správce daně současně oslovil automobilovou stáj Buggyra, která v roce 2016 měla reklamu žalobkyně umístěnou na svých okruhových a závodních vozech. Manažer automobilové stáje správci daně sdělil, že smlouvy na reklamy zajišťuje firma POWER SPORTS SE.

34. Součástí daňového spisu jsou dále odpovědi na výzvy správce daně k poskytnutí informací týkajících se údajů a listin vztahujících se k žalobkyni a pro ni společností CEA provedené reklamě. Správce daně zaslal tyto výzvy níže (v bodech 35 až 42) uvedeným subjektům na základě informací získaných z internetových stránek www.sportmonitoring.cz, resp. poté, co shlédl tyto internetové stránky, na kterých byly umístěny fotografie a videa z jednotlivých sportovních utkání, při kterých byla žalobkyně prezentována (viz protokol o jednání ze dne 9. 4. 2018, č. j. 1057301/18/2501-60562-505892).
35. Společnost AGE21 a. s. dne 4. 10. 2017 v odpovědi na výzvu správce daně uvedla, že žalobkyně není jejím klientem. Uživatelské jméno monzas2016 (na internetových stránkách www.sportmonitoring.cz – pozn. soudu) bylo zřízeno na základě smlouvy o poskytování služeb ze dne 29. 12. 2015 uzavřené se společností CEA. Povinnosti vkládat na tento účet události vyplývaly společnosti AGE21 a. s. právě z této smlouvy. V podání ze dne 25. 10. 2017 společnost AGE21 a. s. uvedla, že v kontrolovaném zdaňovacím období zpracovala pro společnost CEA zejména dokumentace z proběhlých sportovních a společenských akcí, což spočívalo v přípravě a zpracování dokladů prokazujících plnění prezentace partnerů CEA.
36. Česká televize v podání ze dne 25. 10. 2017 uvedla, že má uzavřenou smlouvu se společností, která zastupuje žalobkyni, nicméně se nejedná o společnost CEA. Na základě této smlouvy Česká televize poskytovala reklamní služby a sponzoring nejen žalobkyni, ale i dalším subjektům. Fakturována byla Českou televizí této společnosti paušálně každý měsíc proporcionální částka. V této částce bylo zahrnuto i vysílání inzerce jiných společností než žalobkyně, zastupovaných Mediální agenturou, a. s.
37. Sportovní kluby FC Slovan Liberec, FC Zbrojovka Brno a HC Sparta Praha v odpovědích na výzvy správce daně, v nichž byly požádány, aby předložily údaje a listiny související s umístěním reklamy pro žalobkyni při sportovních utkáních fotbalu – Synot ligy ve dnech 20. 2. 2016 a 20. 3. 2016 a MOLcupu dne 3. 3. 2016 a v případě sportovního klubu HC Sparta Praha při sportovních utkáních ledního hokeje ve výzvě přesně specifikovaných dnech v roce 2016, sdělily, že pokud byla žalobkyně na jejich sportovních utkáních prezentována, nebyla objednatelem reklamních služeb. Smlouvy o poskytování reklamy měly sportovní kluby uzavřeny s jinými obchodními partnery. Tímto jiným obchodním partnerem nebyla ani v jenom případě společnost CEA.
38. V podání ze dne 3. 11. 2017 společnost CS HANDBALL, spol. s r. o., k výzvě správce daně v níž žádal o zaslání údajů a listin souvisejících s umístěním reklamy pro žalobkyni při sportovních utkáních extraligy v házené, českého poháru žen v období 2016 a reprezentace v házené mužů a žen a při turnaji o štit města Chebu, tato společnost uvedla, že s žalobkyní neuzavřela žádnou smlouvu o umístění reklamy, a že nevystavila žádnou fakturu za umístění reklamy pro žalobkyni. Zmíněná společnost podotkla, že jí není známo, že si by takovou službu pro žalobkyni u ní kdokoliv objednal.
39. V reakci na výzvu správce daně ze dne 13. 10. 2017, č. j. 2178200/17/2501-60562-505892, odpověděla společnost POWER SPORTS SE podáním ze dne 25. 10. 2017, v němž uvedla, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že žalobkyně není a nikdy nebyla jejím obchodním partnerem. Společnost POWER SPORTS SE působí jako agentura, která nakupuje soubor reklamních prostředků, se kterými dále obchoduje. V případě žalobkyně byla činnost spojená s dodáním a umístěním reklamních polepů a dodáním dokumentace fakturovaná jiné společnosti odlišné od společnosti CEA.

40. Společnost Partnersport, a. s. v odpovědi na výzvu správce daně ze dne 16. 11. 2017, v níž správce daně požadoval předložení údajů a listin souvisejících s reklamou provedenou pro žalobkyni sjednanou společností Partnersport a. s. v období roku 2016 se společností FC SLOVAN LIBEREC, a. s., v podání ze dne 23. 11. 2017, č. j. 2412415/17, uvedla, že reklamu pro žalobkyni u ní objednávala společnost CEA, která i společností Partnersport, a. s. dodala vyrobenou reklamu – bannery. Společnost CEA si u společností Partnersport, a. s. objednala prezentaci žalobkyně celkem na 10 fotbalových utkáních, a to na dvou konaných v únoru 2016, pěti konaných v březnu 2016, jednom v dubnu a dvou v květnu 2016. Společnost Partnersport, a. s. ke svému podání připojila kopie objednávek od společnosti CEA a faktury vystavené této společnosti a kopie bankovních výpisů s vyznačenými platbami od zmíněné společnosti.
41. Podáním ze dne 27. 11. 2017, č. j. 2439051/17, reagovala na výzvu k poskytnutí součinnosti správce daně společnost Eurowint-sport s. r. o. K výzvě správce daně k poskytnutí údajů a listiny souvisejících s provedenou reklamou pro žalobkyni sjednaných společností Eurowint-sport s. r. o. na základě smluv uzavřených se společností FC Zbrojovka Brno, a. s. a HC Sparta Praha, a. s. při sportovních utkáních ve výzvě specifikovaných konkrétním datem, společnost Eurowint-sport, s. r. o. uvedla, že s žalobkyní nemá uzavřen žádný smluvní vztah. Podotkla, že veškeré služby pro žalobkyni byly prováděny na základě rámcové smlouvy uzavřené se společností CEA, jejímž klientem byla žalobkyně. Dále společnost Eurowint-sport s. r. o. uvedla, že všechny akce pro společnost CEA, resp. pro žalobkyni, byly řádně fakturovány a opatřeny přílohou obsahující doklady o realizaci. Uvedené doklady však nemohla zmíněná společnost správci daně předložit, neboť je neměla k dispozici.
42. Společnost Mediální agentura, a. s. na výzvu správce daně ze dne 16. 11. 2017, č. j. 2379497/17/2501-6502-892, k poskytnutí údajů a listin souvisejících s provedeným sponzoringem na ČT 4 odpověděla v podání ze dne 6. 12. 2017, č. j. 2462277/17. Zmíněná společnost uvedla, že žalobkyně nebyla přímým objednatelem reklamních služeb, neboť tím byla společnost CEA.
43. Po posouzení žalobkyní předložených podkladů a na základě zjištění učiněných z odpovědí na výzvy správce daně k poskytnutí informací, nabyt správce daně pochybnosti týkající se zdanitelných plnění uvedených na daňových dokladech vystavených společností CEA na základě Rámcových smluv, resp. o tom, zda žalobkyně plnění uvedená na těchto daňových dokladech od společnosti CEA přijala v rozsahu a v čase dle uplatněných daňových dokladů. Správce daně upozornil na skutečnost, že žalobkyní předložené daňové doklady, bankovní výpisy a Rámcové smlouvy jsou toliko důkazy formální povahy, které mohou obstát pouze za situace, že obchodní transakce nevykazují žádné pochybnosti. Nárok na odpočet daně nemá základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění, resp. na základě předloženého daňového dokladu nelze bez dalšího předjímat, že dojde automaticky k prokázání nároku na odpočet daně.
44. S ohledem na to správce daně vydal dne 28. 3. 2019 výzvu k prokázání skutečností v níž poukázal na výzvy k poskytnutí informací, které učinil a na odpověď společnosti CEA ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 6. 10. 2017. Upozornil na to, že dle Rámcových smluv se společnost CEA jako dodavatel zavázala provádět pro žalobkyni reklamní a marketingovou činnost, která měla podle čl. II bod 2 Rámcových smluv spočívat především v zajišťování reklamních ploch pro umístění loga žalobkyně v dosahu záběru televizních kamer při kulturních akcích, koncertních turné českých nebo zahraničních hudebních skupin, či zpěváků, vyhlašování nejlepších sportovců v různých anketách pro dané sporty, nebo při sportech vysílaných na programech ČT, Nova sport, Fanda, Sport 2, Sport 1, Eurosport, na internetovém portálu ČT, a to www.sportzive.cz a wwtvcm.cz, aj.

45. Správce daně ve výzvě k prokázání skutečností zdůraznil, že z Rámcových smluv je zjevné, že by měly existovat samostatné přílohy, které mají tvořit jejich nedílnou součást a budou obsahovat informace týkající se způsobu a rozsahu zajišťovaného plnění na daná období, dobu trvání zajišťovaného plnění, početní rozsah a rozměry plošných reklam, typy a rozsahy zajištěných partnerství v případě rozhlasových a televizních přenosů, počty vysílaných spotů a identifikaci mediálních partnerů a programových bloků. Dále podle Rámcových smluv měla existovat písemná odsouhlasení k jednotlivým reklamním a marketingovým činnostem, se kterými byla žalobkyně seznámena ze strany společnosti CEA před započtením těchto činností. Správce daně zdůraznil, že tyto přílohy a ani písemná odsouhlasení žalobkyní nebyla předložena.
46. S ohledem na to, měl správce daně pochybnosti o tom, zda se zdanitelná plnění uskutečnila, tak jak je uvedeno na daňových dokladech. Z výzvy k prokázání skutečností je zřejmé, že tyto pochybnosti se ještě prohloubily, když správce daně na základě vyhledávací činnosti zjistil, že společnost CEA nemá žádné webové stránky, od roku 2014 v obchodním rejstříku nezveřejňuje žádné dokumenty, nedisponuje vhodnými prostory pro výrobu reklam, aktuální sídlo společnosti CEA je pouze virtuálním sídlem, správci daně není známá kalkulace za jednotlivé reklamní služby a z doposud předložené fotodokumentace a Rámcových smluv není zřejmé k jakým konkrétním plněním došlo. Správce daně též zdůraznil, že reklamní a marketingové služby byly fakturovány za kalendářní měsíc jednou částkou, tj. bez dalšího vyčíslení či rozpisu, a dále bez odkazu na konkrétní sportovní akci.
47. S ohledem na shora uvedené správce daně uzavřel, že má pochybnosti, zda bylo deklarované zdanitelné plnění poskytnuté od společnosti CEA uskutečněno v deklarovaném rozsahu a deklarovaným způsobem. Správce daně tedy vyzval žalobkyni, k prokázání, že byly splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 ZDPH.
48. Shora popsané pochybnosti správce daně shledal soud důvodnými, jednoznačně a srozumitelně formulovanými a rovněž řádně prokázanými. Jak již bylo uvedeno výše, aby mohl daňový subjekt uplatnit nárok na odpočet DPH, nepostačuje, že předloží daňový doklad. Rovněž je nezbytné, aby prokázal, že k předmětnému zdanitelnému plnění skutečně došlo tak, jak bylo fakturováno. Ani bankovní výpisy potvrzující úhradu částek uvedených na daňovém dokladu nemohou potvrdit, resp. prokázat faktické uskutečnění zdanitelného plnění. Tyto totiž mohou ze své podstaty osvědčit pouze převod peněz, nikoliv reálnou povahu, rozsah, atp. zdanitelného plnění. Žalobkyní předložené Rámcové smlouvy poté obsahují pouze nekonkrétní informace týkající se rozsahu a způsobu skutečně poskytnutého zdanitelného plnění. Rovněž z žalobkyní předložené fotodokumentace ani z odpovědí na výzvy správce daně nelze bez dalších bližších informací získat ucelený obraz o rozsahu a způsobu poskytnutí zdanitelných plnění společností CEA. Tyto sice dokládají, že byla určitá reklamní činnosti ze strany společnosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

CEA pro žalobkyni učiněna, avšak není na jejich základě možné prokázat, že byla reklamní služba pro žalobkyní společností CEA uskutečněna v sjednaném rozsahu. Neurčité údaje v žalobkyní předložených daňových dokladech, absence dokladů o faktickém rozsahu a průběhu deklarovaných plnění, vzbuzují zcela zásadní pochybnosti o tom, že údaje na daňových dokladech odpovídají skutečnosti. Soud má proto za to, že výše uvedené skutečnosti ve svém souhrnu zakládají natolik zásadní pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti a úplnosti žalobkyní předložených formálních dokladů, že tyto doklady nebylo možné bez dalšího přijmout jako důkaz uskutečnění předmětných zdanitelných plnění v rozsahu, jaký byl žalobkyní deklarován.

49. Dle názoru soudu správce daně dostal své povinnosti konkretizovat jemu vzniklé pochybnosti tak, aby daňovému subjektu bylo zřejmé, v čem pochybnosti správce daně stran uskutečnění deklarovaných plnění spočívají, a jak je může odstranit. Prokázáním pochybností správce daně přešlo důkazní břemeno na žalobkyni, která tak byla povinna prokázat svá tvrzení uvedená v jednotlivých daňových přiznáních podaných za kontrolovaná zdaňovací období.
50. V tom, jaké důkazní prostředky žalobkyně k prokázání rozhodných skutečností navrhne, nebyla nijak omezována. Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že žalobkyně v reakci na výzvu k prokázání skutečností ve vyjádření ze dne 9. 5. 2019 uvedla, že cena za společností CEA poskytnuté reklamní služby byla stanovena dohodou smluvních stran, a to bez nutnosti průzkumu trhu. Kontrola provedení plnění se uskutečňovala namátkově. Společnost CEA jednateli žalobkyně oznámila, kdy bude reklama v televizi k vidění a ten ji poté mohl zkontrolovat. Žalobkyně měla též přístup na internetové stránky www.sportmonitoring.cz. Správcem daně zmíněné přílohy k Rámcovým smlouvám nebyly společností CEA vystaveny, stejně jako nebylo vyhotoveno písemné odsouhlasení k jednotlivým reklamním a marketingovým činnostem. Tyto byly plně ponechány na dodavateli, jelikož ohlas a výsledky na reklamu se příznivě projevovaly na podnikání žalobkyně. Dále žalobkyně podotkla, že fotodokumentaci je schopna předložit, nicméně s ohledem na to, že se jedná o fotodokumentaci z více jak stovek sportovních přenosů, předložila pouze ukázkou, a to dvě fotografie z futsalového utkání ze dne 27. 5. 2016 a ze dne 19. 10. 2016. Dále k vyjádření připojila předávací protokol s přístupovými hesly k portálu www.sportmonitoring.cz a ze sekce „hledání – sportmonitoring“ seznam 88 akcí, na nichž měla být reklama pro žalobkyni realizována, z toho 68 akcí se mělo dle tohoto seznamu uskutečnit v období od ledna do října 2016.
51. Z protokolu o seznámení žalobkyně s výsledky kontrolního zjištění ze dne 11. 9. 2019 (dále jen „Seznámení“) je zjevné, že správce daně i přes doložení přístupových údajů ke klientskému portálu www.sportmonitoring.cz a seznamu akcí měl stále za to, že žalobkyně neprokázala rozsah a způsob reklamní služeb přijatých od deklarovaného dodavatele. Správce daně v seznámení uvedl, že na portále www.sportmonitoring.cz se nachází pouze fotodokumentace a videoprezentace jednotlivých sportovních utkání, na nichž měla být žalobkyně prezentována. Tato ovšem není sama o sobě schopna prokázat deklarovaný rozsah, deklarovaný způsob a deklarovaného dodavatele. Současně správce daně podotkl, že nezpochybňuje faktické provedení reklamních služeb, ale pouze to, v jakém rozsahu byly tyto reklamní služby poskytnuty. Správce daně opětovně poukázal na skutečnost, že součást Rámcových smluv měly tvořit přílohy, ve kterých měl být tento rozsah vymezen, resp. zaznamenán. Tyto ovšem nebyly žalobkyní předloženy.
52. V reakci na seznámení s výsledky kontrolního zjištění žalobkyně předložila správci daně přehled vyhotovený Českou televizí, ve kterém jsou uvedeny konkrétní dny a vysílací Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

časy, v nichž byla odvysílána reklama žalobkyně (jedná se o 493 sponzorských vzkazů) a podání České televize, jímž tato potvrdila odvysílání sponzorských vzkazů žalobkyně.

53. Správce daně ani na základě těchto žalobkyní předložených důkazů nedospěl k závěru, že by tím byly ve výzvě k prokázání skutečností specifikované pochybnosti odstraněny. Z důkazních prostředků předložených žalobkyní nebylo podle správce daně možné ověřit celkový rozsah plnění, resp. že zdanitelné plnění bylo skutečně přijato v deklarovaném rozsahu. Následně správce daně vydal v bodě 1 tohoto rozsudku specifikované dodatečné platební výměry.
54. V rámci odvolacího řízení žalobkyně předložila žalovanému další důkazní prostředky, a to zprávy o daňové kontrole na DPH provedené u společnosti STRABAG Rail, a. s. a společnosti STRABAG, a. s. za zdaňovací období leden až říjen 2016, zprávu o daňové kontrole na DPH provedené u společnosti STRABAG, a. s. za zdaňovací období červenec až prosinec 2014 a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ve věci odvolání společnosti STRABAG, a. s. proti dodatečným platebním výměrům za zdaňovací období říjen až prosinec 2013 a USB Flash disk, jenž obsahuje celkem 68 souborů, které dle žalobkyně byly získány z internetového portálu www.sportmonitoring.cz. Na USB Flash disku jsou nahrány videa a fotografie ze sportovních akcí, a z jedné kulturní akce, které se uskutečnily v období leden až říjen 2016, a na nichž jsou vidět plošné reklamy a bannery s logem žalobkyně.
55. Na návrh žalobkyně byl v odvolacím řízení proveden výslech Mgr. Bronislava Mikysky, jednatele společnosti CEA, a to za účelem prokázání rozsahu uskutečněných zdanitelných plnění pro žalobkyni. O výsledku svědka dne 9. 4. 2021 byl pořízen protokol. Svědek uvedeného dne vypověděl, že Rámcové smlouvy jsou řádně podepsány, je v nich specifikováno, za co klient platí. Uvedené je podloženo monitoringem na České televizi a dalších sportovních televizích. Monitoring je jasně dán a správce daně se s ním mohl seznámit na uložišti www.sportmonitoring.cz. Veškeré platby šly přes bankovní účet. K rámcovým smlouvám existují daňové doklady, které odpovídají přesně poskytnutému plnění. Zdůraznil, že veškerá reklamní plnění, která společnost CEA poskytla žalobkyni, jsou reálná, a dohledatelná a korespondují s nimi fakturace a platby. Pokud se jednalo o smluvní dokumentaci, svědek odkázal na to, co vypověděl při výslechu v rámci daňové kontroly provedené u společnosti STRABAG, a. s. Svědek podotkl, že přílohy rámcových smluv existovaly. Předložit je ovšem nemohl, neboť tyto má v držení policie. K dotazu, kdo přílohy vyhotovil, svědek uvedl, že tyto administrativní záležitosti neřešil. Bylo pro něj důležité, jestli je zaplacené DPH, a jestli na něj společnost CEA bude mít. Ke společnostem CEA pro žalobkyni vystaveným fakturám za období leden až říjen 2016 svědek uvedl, že jejich předmětem byla úhrada za plnění, které společnost CEA poskytla žalobkyni v souvislosti s Rámcovou smlouvou. Poskytnuté a fakturované plnění je dostupné na www.sportmonitoring.cz a také ve veřejných zdrojích.
56. Součástí správního spisu je dále protokol o výsledku Mgr. Bronislava Mikysky ze dne 22. 11. 2019 v rámci daňové kontroly na DPH vedené u společnosti STRABAG, a. s. za zdaňovací období 2014, v němž se svědek vyjadřoval k poskytování reklamních služeb v tomto kontrolovaném období společností CEA společností Dálniční služby Praha, a. s., která zanikla ke dni 1. 10. 2017 sloučením, a to na základě fúze se společností STRABAG, a. s.
57. Z obsahu daňového spisu je dále zřejmé, že dne 4. 5. 2021 správce daně zpřístupnil žalobkyni v anonymizované verzi protokol o výsledku svědka Petra Přečka jednatele

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

společnosti AGE21, a. s., který byl proveden v rámci daňové kontroly provedené u společnosti CEA a týkající se ekonomických a obchodních činností tohoto daňového subjektu za období leden až říjen 2016. Svědek při výslechu vypověděl, že v kontrolovaném období pro společnost CEA na základě jejího zadání prováděla společnost AGE21, a. s. monitoring, resp. zpracování dokumentací vyplývající z činnosti společnosti CEA, tj. dokumentaci sportovních a společenských akcí. Cílem činnosti pro společnost CEA bylo vyhodnocení a doložení obrazované dokumentace, že příslušné akce proběhly, a že na nich byli prezentováni obchodní partneři společnosti CEA. Monitoring z akcí byl předáván průběžně a umisťován na portál www.sportmonitoring.cz. Na dotaz, zda je na portálu www.sportmonitoring.cz uvedeno vše ve smyslu – všechna reklamní plnění monitorovaná společností AGE21, a. s. svědek uvedl, že první pololetí roku 2016 ano, a druhé pololetí nemusí být kompletní.

58. Žalovaný poté dne 15. 6. 2021 seznámil žalobkyni se skutečnostmi zjištěnými v rámci odvolacího řízení a následně vydal žalobou napadené rozhodnutí, v němž zjištění, která učinil včetně hodnocení všech provedených důkazů, podrobně popsal na stranách 12 až 21 napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný při svém rozhodnutí o odvolání žalobkyně vycházel jak z předložených daňových dokladů, tak ze zjištění správce daně učiněných v rámci vyhledávací činnosti, tak z důkazů předložených či navržených žalobkyní, a to včetně přehledu zaslaného Českou televizí, ale i údajů získaných z internetových stránek www.sportmonitoring.cz. Žalovaný zdůraznil, že předložené daňové doklady nesplňovaly veškeré zákonem stanovené náležitosti, a že k žalobkyní deklarovaným plněním nebyly žalobkyní předloženy žádné dokumenty, z nichž by byl zřejmý rozsah přijatého zdanitelného plnění od společnosti CEA. Žalovaný sice přisvědčil tomu, že z žalobkyní předložených důkazních prostředků je zřejmé, že společnost CEA pro žalobkyni určitou reklamní činnost realizovala, avšak z žádných důkazních prostředků nevyplývá, jaké konkrétní reklamní plnění a marketingové služby měla tato společnost žalobkyni poskytnout. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobkyně nedostala své důkazní povinnosti, tj. neprokázala splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, když neprokázala skutečný obsah, rozsah a průběh deklarovaného plnění a neodstranila pochybnosti správce daně, resp. neprokázal, že zdanitelná plnění deklarovaná na daňových dokladech přijala od společnosti CEA v rozsahu na nich uvedených.
59. Soud v souzené věci dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, neboť se jí nepodařilo prokázat, že splnila hmotněprávní podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH z plnění přijatých žalobkyní od společnosti CEA.
60. Soud na tomto místě opětovně připomíná, že žalobkyně k prokázání skutečnosti, že naplnila zákonem stanovené podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH, primárně předložila daňové doklady, na nichž byl ve vztahu k předmětu a rozsahu plnění uveden toliko odkaz na čl. IV. příslušné Rámcové smlouvy s konstatováním, že předmětný daňový doklad je vystaven za poskytnuté reklamní a marketingové služby. Z daňových dokladů předložených žalobkyní nebylo zřejmé, jaké konkrétní vyfakturované služby společnost CEA žalobkyni poskytla, kdy, kde a v jakém rozsahu. Jestliže je rozsah zdanitelného plnění uveden na daňovém dokladu natolik obecným způsobem, že není seznatelné, v jakém rozsahu bylo plnění poskytnuto, má plátce daně povinnost prokázat, v jakém rozsahu bylo plnění uskutečněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5 Afs 165/2006-133). Žalobkyně proto byla povinna prokázat, že doložená

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdanitelná plnění, co do rozsahu odpovídají plnění, která měla být poskytnuta dle rámcových smluv.

61. Současně je nezbytné si uvědomit, že je povinností daňového subjektu, který uplatňuje nárok na odpočet v daňovém přiznání, aby prokázal že fakticky plnění přijal, v konkrétním období a rozsahu. Určení konkrétního rozsahu přijetí zdanitelných plnění je pro nárok na odpočet daně nezbytný, přičemž nepostačuje pouhé prokázání toho, že došlo k „nějakému“ zdanitelnému plnění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71, ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Afs 8/2017-48, ze dne 18. 4. 2018, č. j. 6 Afs 97/2017-24, a ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 Afs 78/2015-42).
62. Žalobkyně na podporu svých tvrzení sice předložila Rámcové smlouvy uzavřené se společností CEA. Ty ovšem neobsahují dostatečně konkrétní informace o rozsahu zdanitelných plnění, který by stačil k tomu, aby žalobkyně unesla své důkazní břemeno, že přijala zdanitelná plnění od společnosti CEA v rozsahu deklarovaném na daňových dokladech a v rámcové smlouvě. Zcela přesné informace o rozsahu a způsobu poskytování reklamních služeb žalobkyni měly být dle čl. III bodu 1 Rámcových smluv zaznamenány v přílohách vyhotovených společností CEA. Tyto ovšem žalobkyně daňovým orgánům nedoložila. Pokud žalobkyně nyní v podané žalobě tvrdí, že existence předmětných příloh k Rámcovým smlouvám byla prokázána výpovědí svědka Mikysky, soud uvádí, že toto tvrzení je v přímém rozporu s tím, co žalobkyně uvedla ve svém vyjádření ze dne 9. 5. 2019 v rámci daňového řízení. Žalobkyně zde v reakci na výzvu k prokázání skutečností zcela jednoznačně konstatovala, že tyto přílohy nebyly společností CEA nikdy vyhotoveny. Ze strany této společnosti nebylo žalobkyni k písemnému odsouhlasení (dle tvrzení samotné žalobkyně) nikdy předloženo ani seznámení s tím v jakém rozsahu, jakým způsobem či formou bude společnost CEA žalobkyni prezentovat. Uvedené žalobkyně potvrdila ve svém vyjádření ze dne 9. 5. 2019 s tím, že *„odsouhlasení k jednotlivým reklamním a marketingovým činnostem byla plně ponechána na dodavateli“*.
63. Soud dále podotýká, že dle čl. IV. Rámcových smluv měla být veškerá reklama v kompletním rozsahu za každý jednotlivý ukončený měsíc uložena na internetových stránkách www.sportmonitoring.cz, resp. tyto stránky měly obsahovat kompletní seznam realizované reklamy pro žalobkyni, včetně zaznamenání rozsahu a formy reklamy. Z porovnání obsahu USB flash disku, který byl žalobkyní stažen z internetových stránek www.sportmonitoring.cz s přehledem odvysílaných reklam žalobkyně zaslaného Českou televizí, je zřejmé, že ačkoliv Česká televize odvysílala v období od 31. 3. 2016 do 1. 8. 2016 celkem 493 sponzorských vzkazů (reklam) na internetové stránky www.sportmonitoring.cz byly vloženy pouze fotografie a videa ze sportovních utkání a kulturní společenské akce, na nichž jsou vidět plošné reklamy s logem žalobkyně. Z porovnání přehledu poskytnutého Českou televizí s obsahem internetových stránek www.sportmonitoring.cz lze současně zjistit, že ve dnech uvedených v přehledu České televize, kdy měl být odvysílán sponzorský vzkaz žalobkyně (resp. v převážné většině v přehledu uvedených dnů) není na internetových stránkách www.sportmonitoring.cz uveden žádný záznam.
64. Ani z těchto žalobkyní předložených důkazních prostředků tedy nemůže být jednoznačně stanoven a definován rozsah provedených reklamních a marketingových plnění společností CEA pro žalobkyni v návaznosti na stanovenou smluvní cenu. Ostatně to, že existují pochybnosti o úplnosti obsahu internetových stránek www.sportmonitoring.cz, resp. že nemůže být bez dalšího obsahem těchto stránek prokázán přesný, konkrétní a určitý rozsah reklamních služeb poskytnutých společností CEA pro žalobkyni, je zjevné i ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svědecké výpovědi Petra Přečka provedené v rámci jiného daňového řízení, při které tento svědek výslovně uvedl, že v druhém pololetí roku 2016 reklamní plnění monitorovaná společností AGE21, a. s. pro společnost CEA za účelem prokázání realizace reklam pro partnery společnosti CEA nemusí být kompletní.

65. Pokud žalobkyně ve vztahu k prokázání nároku na odpočet DPH poukazuje na zjištění učiněná správcem daně na základě výzev k poskytnutí informací, soud uvádí, že ačkoliv některé dotazované subjekty potvrdily spolupráci při zajišťování reklamy společností CEA pro žalobkyni, nelze ani na základě těchto odpovědí stanovit rozsah služeb poskytnutých žalobkyni touto společností, resp. jednotlivá podání dotazovaných subjektů nejsou způsobilá prokázat v jakém rozsahu byla žalobkyni společností CEA zdanitelná plnění poskytnuta.
66. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že rozsah zdanitelného plnění potvrdil při svědecké výpovědi Mgr. Bronislav Mikyska, neboť nesdělil žádné konkrétní skutečnosti týkající se plnění poskytnutého ze strany společnosti CEA žalobkyni. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným, že ze svědkem sdělených informací nebylo možné bez pochybností ověřit deklarovaný rozsah přijatého plnění poskytnutého společností CEA. Výpověď tohoto svědka nemohla nijak rozptýlit pochybnosti daňových orgánů ohledně rozsahu poskytnutého plnění.
67. Soud dále uvádí, že ani z žalobkyní v rámci odvolacího řízení předložené zprávy o daňové kontrole na DPH provedené u společnosti STRABAG Rail, a. s. a společnosti STRABAG, a. s. za zdaňovací období leden až říjen 2016, zprávu o daňové kontrole na DPH provedené u společnosti STRABAG, a. s. za zdaňovací období červenec až prosinec 2014 a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ve věci odvolání společnosti STRABAG, a. s. proti dodatečným platebním výměrům za zdaňovací období říjen až prosinec 2013 nebylo v projednávané věci možné osvědčit jako důkaz o tom, že žalobkyně přijala konkrétní zdanitelná plnění v deklarovaném rozsahu. Zprávy o daňové kontrole se týkaly odlišných subjektů od žalobkyně a nelze z nich vyčíst žádné informace vztahující se k plnění poskytnutého společností CEA žalobkyni. Současně ani rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství není možné osvědčit jako důkaz uskutečnění žalobkyní přijatého plnění od společnosti CEA. Uvedeným rozhodnutím, sice žalovaný zrušil dodatečné platební výměry na DPH správce daně, ovšem jednak na základě procesních pochybení a jednak na základě toho, že se správci daně nepodařilo prokázat, že společnost STRABAG a. s. mohla vědět o své účasti na podvodu na DPH v identifikovaných obchodních řetězcích. Soud v této souvislosti podotýká, že ostatně ani žalobkyně v podané žalobě nenamítala, že právě na základě těchto podkladů bylo prokázáno, že splňuje podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH.
68. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že z žalobkyní předložených důkazních prostředků sice vyplývá, že společnost CEA provedla pro žalobkyni určitá reklamní plnění, jejichž uskutečnění soud nezpochybňuje, avšak na základě nekonkrétních daňových dokladů i rámcové smlouvy, kdy nebyl předem jednoznačně stanoven a definován rozsah provedených reklamních a marketingových plnění, nelze ověřit, že uskutečněná plnění jsou právě tím plněním dle předložených daňových dokladů, a že doložená plnění co do rozsahu odpovídala plněním, za které byla dle rámcových smluv poskytnuta úhrada. Rozhodujícím v souzené věci bylo unesení důkazního břemene v rámci daňového řízení, a to se žalobkyni v daném případě nepodařilo. Za této situace nebylo možné přiznat žalobkyni nárok na odpočet daně z uvedeného zdanitelného plnění. Daňové orgány tedy postupovaly dle soudu v souladu se zákonem, když žalobkyni doměřily daň.
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

69. Soud nepřisvědčil ani zcela obecné námitce žalobkyně, že žalovaný nehodnotil všechny důkazy ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu. Soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je evidentní, že žalovaný zhodnotil všechny provedené důkazy, a to každý důkaz jednotlivě a následně všechny ve vzájemné souvislosti (viz strana 12 až 21 napadeného rozhodnutí). Přihlédl přitom ke všemu, co vyšlo v průběhu daňového řízení najevo. Své úvahy o tom, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, že pochybnosti daňových orgánů nerozptýlila, ale naopak prohloubila, pak podrobně rozvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně (16 až 24). Žalovaný současně vysvětlil a podrobně popsal důvody, pro které měl za to, že žalobkyně předložené důkazní prostředky nemohly nic změnit na jeho závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, které jí tížilo ohledně prokázání skutečného rozsahu a obsahu deklarovaného plnění. Žalobní námitka není důvodná.
70. Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobkyně, že za situace, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí zpochybňuje cenu reklamních prací, byl povinen provést ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu žalobkyní navržený důkaz znaleckým posudkem. Žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 11. 5. 2021 navrhla provedení znaleckého posudku na stanovení ceny obvyklé za rozsah služeb zajištěných společnostmi CEA, a to k prokázání toho, že pro ni společnost CEA vyvíjela deklarovanou ekonomickou činnost.
71. Soud podotýká, že daňové orgány nejsou povinny provádět všechny důkazy navržené daňovým subjektem. O každém navrženém důkazu musí uvážit, zda je jeho provedení třeba. Dospějí-li k závěru, že důkaz nemůže tvrzení subjektu daně prokázat, anebo do řízení nic nového přinést, důkaz neprovedou a jeho neprovedení zdůvodní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 Afs 281/2017-23). Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný se návrhem žalobkyně zabýval, a to v bodě 85 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že důkaz znaleckým posudkem nelze konstruovat jako povinný důkaz. Upozornil na skutečnost, že je to žalobkyně, koho tíží ve smyslu § 92 daňového řádu důkazní břemeno a je pouze na ní, jaké důkazní prostředky na podporu svých tvrzení zvolí. Pokud žalobkyně požaduje vypracování znaleckého posudku ze strany daňových orgánů, žalovaný s takovýmto požadavkem nesouhlasil. Ze strany žalobkyně nebyly ani přes výzvu správce daně k prokázání skutečností předloženy přílohy k Rámcovým smlouvám, resp. dle sdělení žalobkyně nebyly vystavovány a tudíž nemohlo proběhnout ani odsouhlasení jednotlivých reklamních a marketingových činností mezi smluvními stranami. Žalovaný zdůraznil, že pokud chybí důkazní prostředky prokazující rozsah faktických uskutečnitelných plnění poskytnutých společnostmi CEA, pak není možné neznámý rozsah ani ocenit. Ustanovený znalec by totiž nebyl schopen, vzhledem k absenci stěžejních důkazních prostředků o rozsahu služeb fakticky poskytnutých, vyjádřit v penězích skutečnou hodnotu reklamního plnění. Takto vypracovaným znaleckým posudkem by nebylo možné prokázat samotný rozsah poskytnutých služeb, když nebyl prokázán ani žalobkyní. Návrh na provedení znaleckého posudku byl tedy vyhodnocen jako nadbytečný a nedůvodný. Soud se s uvedenou argumentací ztotožňuje. Současně soud zdůrazňuje, že ačkoliv žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí naznačil, že smluvními stranami dohodnutá cena za společnostmi CEA poskytnuté služby se mu jeví jako vysoká, správce daně a ani žalovaný nezpochybňoval cenu za poskytnuté služby jako takovou, resp. pro daňové orgány nebyla smluvená a společnostmi CEA pravidelně fakturovaná částka důvodem pro odepření nároku žalobkyně na odpočet DPH. Soud námitku týkající se nutnosti provedení důkazu požadovaným znaleckým posudkem shledal nedůvodnou.

72. Správní orgány nepochybily, dospěly-li k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala podmínky nutné pro uznání nároku na odpočet daně. Ze všech výše uvedených důvodů shledal soud žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů nedůvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
73. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, jejich náhradu nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. března 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.